

מר זוטא ועץ התפוחים/אורית רז

מר זוטא התגורר בבית פטריה קטן, כמו כל הגמדים. היו לו לבית הפטרייה שלו, גג אדום עם ארובה, דלת בגודל של קופסת גפרורים, וכמובן עששית בכניסה. רק דבר אחד לא היה לו: גינה. גינה ירוקה ויפה כמו זו שצמחה אצל השכנים שלו, של מר זוטא. קטינא, למשל, גידל בחצרו פרחים נפלאים, שהדיפו ריח משכר בכל הסביבה. זעירא לעומתו גידל צנון, כרובית, מלפפונים וגזר. אבל אצל מר זוטא לא צמח דבר. כלומר צמח שם משהו שגרם לו צרות מרובות: המשהו הזה היה עץ תפוחים עזוב, יבש ומכוער, שהצמיח פירות מצומקים וחמוצים.

"אחי" היה מר זוטא מתלונן באוזני שכנו, "בשביל מה אני צריך את העץ המכוער הזה? כל מה שהוא יודע לעשות זה ללכלך לי את החצר בתפוחים החמוצים שלי!"

"סלק אותי! יעץ קטינא. "סלק אותי מכאן ומידי!" "הרי יכלה לצמוח פה גינה נהדרת" הוסיף זעירא, "במקומו!". "יעניו נהדר" צהל מר זוטא. "תמיד חלמתי שתצמח לי גינה יפה מסביב לבית, אבל אין לי מזל, לא צומחת לי שום גינה!"

"מזל?" התפלא קטינא. "גינה, זו לא שאלה של מזל. "מה לא?" "בוודאי שלא! אם תשתול גינה תצמח לך גינה!" אם תשתול ותטפל" הוסיף זעירא. "בגינה צריך לטפול להשקות ולזבל ולגרף, כל יום!"

הדבר מצא חן בעיני מר זוטא. "תתארו לעצמכם" קרא בהתרגשות "גינה מסביב לבית שלי!". "מה כדאי לי לשתול בה?" "פרחים!" יעץ קטינא. "גינת פרחים זה הדבר היפה ביותר בעולם!"

"ירקות?" יעץ זעירא. "גינת ירק זה הדבר הכי מועיל בעולם!" "פרחים" אמר קטינא. "ירקות" אמר זעירא. לבסוף החליט מר זוטא לשתול בחצרו גם פרחים וגם ירקות. אבל ראשית חכמה, היה עליו להיפטר מן העץ. הוא ניגש אל העץ ופנה אליו בנימוס: "סליחה, אולי אתה יכול לזוז קצת? אני רוצה לשתול כאן גינה." העץ לא זז ממקומו.

"סליחה!" אמר מר זוטא, הפעם קצת פחות בנימוס וקצת יותר בתקיפות. "אולי תזוז קצת? אני רוצה לשתול כאן גינה!" העץ לא זז ממקומו. "נו, זוז כבר" רקע מר זוטא ברגלו בכעס.

"אתה לא שומע? אני רוצה לשתול כאן גינה!" אבל העץ לא זז ממקומו. מר זוטא רתח מכעס. הוא אץ הביתה וחזר עם גרזן ענקי. אך כשהלם בעץ והוא הלם בו בכל כוחו נשבר הגרזן לשניים. את זאת לא היה יכול מר זוטא לסבול. הוא בכה וקילל ונסה לדרוף את העץ ממקומו, אפילו הלם בו באגרופו, מהלומה חזקה שכזו, שהיד כאבה לו, אבל העץ בכל זאת לא זז ממקומו.

"אני אראה לך!" קרא מר זוטא. "אני אראה לך מה זה להפריע לי לשתול כאן גינה! זו החצר שלי, ואני כן אשתול! דווקא!" והוא באמת שתל, מסביב לעץ ערוגות קטנות של פרחים וערוגות קטנות של ירקות. מר זוטא הפך לגן חרוץ: מדי יום השקיה את השתילים, עקר את העשבים השוטים, עדר סביבם, גרף בין השתילים הקטנים בערוגות. "איזו גינה נהדרת יכלה להיות לך!" היה חושב בלבו אילולא צמח שם, בדיוק באמצע בול עץ מכוער זה!"

מר זוטא שנא כל כך את העץ, שאפילו לא שם לב לשיוני שחל בו. שכן, מרגע שנשתלה הגינה, התחולל בעץ שינוי עצום. הוא שתה מים שזרמו סביבו. לאט לאט זקף את קומתו. ענפיו התכסו תפוחים מתוקים ואדומי לחיים, אבל, איך יכול היה מר זוטא לדעת מה טעמם? הרי הוא לא ניסה לטעום מהם מעולם. הוא רק הוסיף לאסוף אותם מן הקרקע ולהשליכם לאשפה.

בוקר אחד, בדיוק כשמר זוטא היה עסוק בעקירתה של יבלית עיקשת שצמחה בערוגת הצנונות, שמע מאחוריו קול נרגש: "זעירא, תראה, תראה, תראה איזה יופי!"

מר זוטא הסתובב וראה את שכנו מצביעים בהתרגשות אל תוך חצרו "היי מר זוטא!" קרא זעירא. "איך הצלחת לגדל דבר יפה שכזה?"

"אתה מתכוון לערוגת הפרחים?" שאל מר זוטא בגאווה, "או לערוגת הירקות?"

"ערוגותי" תמה קטינא. "מה פתאום ערוגותי?" וזעירא הוסיף: "הן נחמדות מאד הערוגות שלך, אבל אני התכוונתי למשהו יפה הרבה יותר!"

"יפה מן הערוגות שלי?" תמה מר זוטא, "למה אתם מתכוונם?"

"לעץ!" קראו קטינא וזעירא פה אחד.

"אנחנו מתכוונם לעץ היפה ששתלת במקום ההוא, המכוער שצמח שם פעם!"

"פירותיו נראים טעימים כל כך" הוסיף זעירא, - "יותר לטעום!"

"בבקשה, תתכבדו!"

מר זוטא קטף לראשונה בחייו שלושה תפוחים אדומים מן העץ שבחצרו והושיט שניים מהם לחבריו. "המממ, כמה טעימים!" העץ הזה, ציין קטינא, "הוא הדבר היפה ביותר שראיתי מימיו!"

"המועיל ביותר שאני ראיתי מימיו!" הוסיף זעירא. "ניכר בו שהוא מקבל אצלך טיפול מסור ואוהב!" וקטינא אמר: "אתה יכול להיות גאה שצומח אצלך עץ נפלא שכזה!"

אבל מר זוטא לא היה גאה כלל. הוא היה מבולבל. לראשונה בחייו הביט בעץ הזקן, המצומק והמכוער, שצמח בדיוק באמצע הגינה שלו, וראה עץ מבלבל, רענן, עליו ירוקים ותפוחים יפהפיים מחייכים מביניהם. שני השכנים לעסו בתיאבון רק את התפוחים האדומים וגם מר זוטא נגס מן התפוחים, נגס ותמה: "מאין הגיע לכאן העץ המקסים הזה? ולא נעלם העץ המכוער, הזקן? אולי משהו החליף לי את העץ שבחצר?"

הוא חשב וחשב, אך לא הבין מה קרה...